

Sygn. akt XI W 3733/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

Przy udziale oskarżyciela publicznego R. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 lutego 2018 roku w W.

sprawy **A. G. (1)**

córki T. i K. z domu S.

urodzonej dnia (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 28 czerwca 2017 roku około godz. 12:29 przy ul. (...) w W. pojazdem marki N. o numerze rejestracyjnym (...) nie zastosowała się do znaku B-36 z tabliczką T-24,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

I. obwinioną **A. G. (1)** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na tej podstawie skazuje ją, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 3733/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 czerwca 2017 roku około godziny 12:29 w W. przy ul. (...) podczas patrolu funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. w składzie: S. O. i E. P. spostrzegli samochód osobowy marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zaparkowany w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się” z tabliczką T-24. W związku z popełnionym wykroczeniem funkcjonariusze Straży Miejskiej (...) W. podjęli interwencję w stosunku do ww. pojazdu, który około godziny 12:43 został odholowany na parking depozytowy przy Al. (...).

Dnia 28 czerwca 2017 roku około godziny 15:25 do siedziby Straży Miejskiej zgłosiła się właścicielka pojazdu A. G. (1), która wskazała, iż to ona dokonała postoju pojazdu w/w miejscu. W związku z popełnionym wykroczeniem na kierującego pojazdem A. G. (1) został nałożony mandat karny kredytowany w wysokości 100 złotych. A. G. (1) odmówiła przyjęcia mandatu oraz nie wyraziła zgody na przesłuchanie jej w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia. Jednocześnie złożyła ona pisemne wyjaśnienia w sprawie, tłumacząc, iż jej pojazd stał

na drodze wewnętrznej, nieoznakowanej jako strefa ruchu, ani strefa zamieszkania, jak również dla drogi tej nie ustanowiono zarządcy. W związku z czym w jej ocenie Straż Miejska nie posiadała uprawnień do kontrolowania prawidłowości zatrzymania pojazdów w tym miejscu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

częściowo wyjaśnień obwinionej A. G. (1) (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 20 lutego 2018 roku znajdujący się na płycie CD k. 50), notatki urzędowej (k. 1-2), dyspozycji usunięcia pojazdu (k. 4), zezwolenia na odbiór pojazdu (k. 5), wydruków fotografii (k. 6-10), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 37).

Obwiniona w toku postępowania sądowego nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że tego dnia przed godziną 8:00 przyjechała do pracy. Okazało się, że parking sejmowy, na którego wjazd ma przepustkę jest zamknięty z uwagi na remont. Wtedy zaczęła szukać innego miejsca do zaparkowania pojazdu na ul. (...), które są oznaczone i płatne ale były zajęte. Obwiniona tłumaczyła, że nieopodal znajduje się podjazd pod Ambasadę Kanadyjską, gdzie stoją zaparkowane samochody i na wjeździe na ten podjazd było tam wolne miejsce więc zdecydowała się zostawić tam auto. Twierdziła, iż nie miała już możliwości ani czasu aby szukać jakiegoś innego miejsca. Obwiniona po wyjściu z pracy ok. godz. 16:00 zauważyła, że nie ma jej samochodu. Wtedy zaobserwowała, że w miejscu gdzie zaparkowała pojazd znajduje się znak drogowy droga wewnętrzna z zakazem postoju pod groźbą wywozu.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej, w których potwierdziła, iż dnia 28 czerwca 2017 roku zaparkowała pojazd w przedmiotowym miejscu albowiem znajdują one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zebrany w sprawie. Świadczy o tym notatka urzędowa (k.1) oraz zdjęcia dokumentujące powyższe zdarzenie (k. 6-10). Okoliczności tej obwiniona nie kwestionowała na żadnym etapie postępowania.

Obwiniona, tłumacząc swoje zachowanie wskazywała, iż fakt pozostawienia pojazdu w tym miejscu wynikał głównie z pośpiechu i niedostatecznej obserwacji oznakowania. Przyznała, iż kiedy pozostawiała pojazd nie zauważyła, iż obowiązuje tam znak drogowy zakazu zatrzymywania. Z jej relacji wynika, że było to jedyne wolne miejsce więc tam zaparkowała, nie mając możliwości i czasu szukać już innego miejsca.

Obwiniona wskazywała nadto, iż w momencie składania pisemnych wyjaśnień w siedzibie Straży Miejskiej była przekonana, że zaparkowała pojazd na drodze wewnętrznej a nie w strefie ruchu, co miało wynikać z obserwacji poczynionych przez nią po odholowaniu pojazdu, jak również informacji od koleżanek z jakimi kontaktowała się celem ustalenia dalszych kroków celem znalezienia swojego pojazdu. Przy czym w toku postępowania sądowego potwierdziła jednocześnie, że na okazanych jej wydrukach fotografii (k. 6-10) dokumentujących zdarzenie znajduje się jej pojazd i oznakowanie jakie wówczas obowiązywało, z którego wynika, iż jej pojazd stał w strefie ruchu. Po czym tłumaczyła, iż była zdenerwowana, sama już nie pamięta jaki był znak, wówczas myślała, że jest to strefa wewnętrzna. Sąd uznał, iż w tej części jej wyjaśnienia są wewnętrznie niespójne i stanowią rezultat przyjętej linii obrony mający na celu uniknięcie odpowiedzialności za popełnione wykroczenie, sprzeczny z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym.

Sąd dał wiarę dowodom ujawnionym na rozprawie bez ich odczytywania w trybie art. 76 § 1 kpw w postaci: notatki urzędowej (k. 1, 2), dyspozycji usunięcia pojazdu (k. 4), zezwolenia na usunięcie pojazdu (k. 5), wydruków fotografii (k. 6-10), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 37), danych z KRK (k. 43), danych z rejestru wykroczeń drogowych (k. 44). Dokumenty te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, przez uprawnione do tego osoby i instytucje, a ich treść nie została zakwestionowana przez strony. Sąd uznał za wiarygodne ujawnione bez odczytywania także dokumenty złożone przez obrońcę obwinionej w postaci wydruków komputerowych z Google Maps (k. 47). Przy czym nic istotnego nie wniosły one do sprawy, nie zostały opatrzone żadną datą, nie wiadomo kiedy powstały i z jakiego okresu i daty przedstawiają umieszczone na nich oznakowanie.

Art. 92 § 1 kw penalizuje niestosowanie się do znaków lub sygnałów drogowych albo do sygnałów lub poleceń osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub kontroli ruchu drogowego. Podkreślić należy, iż przepis ten ma charakter formalny, więc nie wymaga skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 170 poz. 1393 ze zm.). W niniejszej sprawie wykroczenie popełnione przez obwinioną A. G. (1) polega na nie zastosowaniu się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, z tabliczką T-24 informującą, iż pozostawiony pojazd zostanie odholowany na koszt właściciela. Przedmiotem ochrony jest bezpieczeństwo i porządek ruchu drogowego. System znaków i sygnałów drogowych ma za zadanie porządkowanie ruchu i gwarantowanie jego bezpieczeństwa.

Biorąc pod uwagę całokształt okoliczności faktycznych w ocenie Sądu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości, że obwiniona A. G. (1) swoim zachowaniem wyczerpała znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. W ocenie Sądu obwiniona popełniła zarzucany jej czyn nieumyślnie, ponieważ na skutek swojej nieuwagi, nie dostrzegła znaków drogowych pionowych. Niemniej okoliczność ta nie może usprawiedliwiać jej działania. Obwiniona jako kierująca winna obserwować drogę w sposób dostateczny, tak aby nie dopuścić do naruszenia przepisów drogowych a nie pozostawiać pojazd w dowolnym, wygodnym dla siebie miejscu, tłumacząc to pośpiechem.

Sąd, wobec uznania obwinionej A. G. (1) winną zarzucanego jej wykroczenia z art. 92 § 1 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 złotych, uznając, iż kara ta będzie stanowiła dla obwinionej wystarczającą dolegliwość. W ocenie Sądu kara ta będzie współmierna do stopnia winy oraz spowoduje, że obwiniona zacznie przestrzegać obowiązujących przepisów ruchu drogowego. Sąd, biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności zdarzenia, w tym także to, iż obwiniona poniosła już koszty związane z odholowaniem pojazdu, doszedł do przekonania, iż orzeczona kara będzie sprawiedliwa w odbiorze społecznym i odniesie pożądane skutki w zakresie prewencji ogólnej a także spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do obwinionej osiągnąć.

Na podstawie art. 119 § 1 kpw, Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 30 (trzydzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).